

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL PRVÝ

PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

Nechť mne pokárá, kdo chce, dodám-li, že leckdy sama jsem se procházela v okolní krajině, že jsem sestupovala k bráně a dívala tudy na silnici, anebo že mezitím, co Adéla hrála si se svou ohývou a paní Fairfaxová připravovala zavazení v spížrně, přešla jsem troje posehodi, vyzdvihla padací dvéře u pudy a dostává se takto až ku střeše, vyhlížela jsem odtud do dáli na pole a kopce až k temnému obzoru — že jsem si přála tuči tak silný zrak, bych přehlédla i tuto hranici a uzřela svět plný čistoty; města a kraje plné života, o nichž jsem sice slyšela, ale kterých nikdy jsem neviděla; že jsem si přála více praktické zkušenosti, než jsem měla, více styků a známostí různých povah, než mi bylo možno zde dosáti. Oceňovala jsem všechny dobré vlastnosti paní Fairfaxové i Adély, ale byla jsem přesvědčena, že jsou jiná, ještě vícejší dobrá srdce, a to, o čem jsem byla přesvědčena, přála jsem si viděti.

Kdo mne pokárá? Beze vši pohyby mnozí nazvou mne nespokojenou. Ale nemohla jsem si pomoci; nestálost byla rysem mé povahy a zmlála mnou někdy trapně. Tehdy bylo mnou jedinou potřebou procházeti se v chodbě třetího patra sem a tam, býti nerušená v tichu a osamělosti tohoto místa, kde mohla jsem nechat svůj duševní zrak proléhati na různých krásných přeludech, jež vystavaly přede mnou a skutečně měly jich tolik a jak krásné; naplnila jsem své srdce jasnými pohyby, jež uvádějí je v zmatek, plnilo je novým životem. — Nejlepší však bylo to, když v duchu naslechala jsem povídky — jež nikdy nekončila — povídky, jež zplodila má obrazotvornost, aby jí prodloužila do nekonečna, vyperkovaná jí všemi možnými nehodami, city, životem, nadšením, po čemž jsem toužila, ale čeho jsem v žití svým postrádala.

Jest zbytečno říkati, že člověk má být spokojen, dostává-li se mu klidu; naopak, lidé potřebují činnosti a nenalezou-li ji, sami si ji způsobí. Miliony lidí jsou odsouzeny ještě ke klidnějšímu životu než je můj a miliony bouří se tíse proti svému osudu. Nikdo neví, jak četná bouře, kromě politických povstání, vrou ve spoustách lidstva obývajícího zemi. Ženy jsou obvykle považovány za více tiché; ale ženy cítí právě tak jako muži; ony potřebují cvičiti schopnosti své, potřebují pole pro své snahy právě tak jako jich bratři; ony trpí následkem krutého obmezení právě tak, jako muži by trpěli naprostým klidem, a svědčí to o úzkoprsosti jejich blízkých většími výhodami obřízání, tvrdí-li, že ženy mají se obmeziti na výrobu nákypp, plezení punčoch, hraní na piano a plezní vědků. Je nesmyslné odsuzovati je nebo vysmívat se jim, hledí-li vykonati nebo naučiti se více, než kolik zvyk prohlašuje za potřebné jich pohlaví.

Chodí takto sama, často jsem slyšela smích Grace Poolové. — Bylo to totiž vřtivé, nízké, zdoluhavé "ha ha," jež mne tak poděsilo, když jsem je první slyšela; slyšela jsem také její výstřední mručení, podivnější než smích sám. Někdy den byla úplně tichá, ale jindy zase nebylo možno vypočísti zvuky, jež vydávala.

Leckdy jsem jí také uzřela; vycházela ze své jízby s úmývadlem, mlouo nebo talířem, jdouo do kuchyně a brzo se pak vracela, neseou obvyčejně (o romantický štěně, odpusť, povím-li kolou pravdu) veliký džbán piva. Její zjev vždy utlumil zvádomost, vabuzenou podivnými zvuky, jež vyvonstěla z úst. Byla tak drsných rysů a tak tupá, že nebylo na ní ničeho, co by k sobě poutalo pozorovatele. Pokusila jsem se několikráte dáti se s ní do řeči, avšak zdálo se být osobou málomluvnou; obvyčejně jednolábilně odpovídal přetrhla v brsku každé pokus toho druhu.

Ostatní členové domácnosti, Jan a jeho žena, služebná Lea, Žofie, francouzská chůva, byli lidé slušní, ale v žádném ohledu pozoruhodní. Žofie mluvila jsem francouzsky a leckdy vyptávala jsem se na její domovinu; avšak ona neměla vloh k vypravování nebo k popisování a obvyčejně dávala tak lehce a zmateně odpovědi, jako by byly vypověteny spíše na zastrašení dotazů, než aby k nim podněcovaly.

Rjien, listopad a prosinec minulý. Jednou v lednu odpoledne žádala mne paní Fairfaxová, a bych Adéle udělila volnost ten den od učení, ježto se nachladila, a poněvadž Adéla opakovala prosbu tu s nalehavostí, jež mi připomínala, jak muš samotná byly drahocenné příležitosti prázdniny za mého dětství, souhlasila jsem, domnívaje se, že jsem učinila dobře, jsou povolnou. Byl pěkný, tichý, ale velmi chladný den; byla jsem již syta stálého sedění po celé dlouhé odpoledne v knihovně. Paní Fairfaxová právě dopisla dopis, jež měl být odnesen na poštu, a vzavši svůj klobouk a plášť, nabídlá jsem se, že jej odnesu do vsi Hay; cesta tam, dvě míle dlouhá, za zimního odpoledne bude jistě příjemnou procházku, myslila jsem si.

Půlna byla umrzlá; počasí však klidné a moje cesta osamělá; šla jsem rychle, až jsem se zahřála a pak kráčovla jsem pomalu, abych mohla se potěšiti rozhráním jednotlivých druhů rozkoše, jež mi poskytovala tato doba denní a okolí.

Byly právě tři hodiny; hodiny večerní zrovna odbily, když jsem šla kolem věže. Rozkoš doby deni spočívala v tom, že blížil se soumrak a že slunce zapadalo, vysílaje již jen mdlé paprsky. Byla jsem již na míli cesty od Thornfieldu, na cestě vroubené v létě planými růžemi, a podzim pak listovými oříšky a ostružinami, nyní však ehovající jen něco málo korálové červených plodů šípku a dřřtálu, avšak nejvřtší jeji zimní pňvab spočíval v tom, že byla úplně osamělá, poskytu jí naprostý klid.

Jestliže zavazul věřk, nezpůsobil zde ani nejmenšího šustotu, neboť nebylo tu ani zimostrázů ani buků, jimž by vřt zmltal, a hole keře šípkové a lískové byly nehybné právě jako bílé uslané kameny, jež pokrývaly prostředek cesty.

Daleko široko po ohou stranách rozkládala se jen pole, na nichž teď nepásl se dobytek; naří hřní ptáci, kteří poskakovali tu a tam v křoví, vypadali jako jednotlivé hnědočervené listy, jež zapomenuly spadnouti.

Cesta stoupala stále do kopce až do vesnice Haye. Když ušla jsem polovinu cesty, posadila jsem se na plotu, jež vedl odtud do pole. Zahalivši se do pláště a schovávši si ruce své do rukávů ku, necítila jsem tak zimy, ačkoli živ silně mrzlo, jak dokazoval ledový povlak, přikrývající půdu, po níž před několika dny následkem náhle oblevy byl se roztek skorem malý potůček, nyní zmrzlý.

Za místa, kde jsem seděla, mo hla jsem přehlédnouti Thornfield, šedá budova s cimbuřím byla nejvíce vynikajícím přednětem v údolí podle mnou; jeho lesy a černající se hmla dravců táhla se na západ. Čekala jsem, až slunce sestoupilo doela mezi stromy a zapadlo purpurově červeně za úlu.

Pak obrátila jsem se k východu. Na vrcholku kopce nade mnou stál vycházející měsíc; bledý jako obláček, ale stále více a více nabývaje světlá, shřtěl se v široký Hay, která napolo ukryta mezi stromy vysílala kouř ze svých ne-mnoha komínů; vesnice byla dosud asi míli vzdálena, ale v naprostém tichu mohla jsem jasně slyšeti jemné víření života v ní. Slyšela jsem také šumění potoků, v jakých však údulech a srážech to bylo, nedovedla jsem poznat; když kolem Haye byla mnohá vřhla a jistě četné potoky pronikaly jich rozběhi.

Večerní ticho svědčelo ucho moje k domněnce, jako by hrčení doela blízkého potoku bylo úmým mým toho nejvzdálenějšího.

Drsný hluk přerušil toto jemné bubláni a hrčení, tak daleké a tak jemné; mocné dupání a kovové údory přehlušovaly mírné bubláni vln právě tak, jako na obraze pevná hmota skal anebo hrubé větve velkého dubu vyznačené v předu silně tmavou barvou zatlačují v pozadí vzdálené modravé vrchy, světlý obzor i světlé mraky, kde jedna barva splývá s druhou. Hluk blížil se; po šterkované cestě přijížděl kůň; záhyby ceaty dosud jej skrývaly, ale blížil se v před. Právě chtěla jsem opustiti plot, ježto však cesta byla úzká, zůstala jsem seděti, až by mne kůň minul. Tehdy byla jsem ještě mladá a přeludy všeho druhu, příšerné i jasné, ovládaly duši mou; vzpomínky na báchorky z dětských let byly tu skryty mezi jinými upomínkami; a nyní, když mysl se k nim vracela, připojilo k nim do-zrávající mládí sílu a život, čehož dětství by nebylo schopno. — Když tedy kůň se blížil a já v temnotě očekávala jeho objevení se, vzpomněla jsem si na některé pohádky Bětiny, kde vystupoval severo-anglický duch zvaný "Gytrash" v podobě koně, mla nebo velkého psa, bloudící po opuštěných cestách, zjevuje se někdy o pozdívám se pouťníkům, tak jako nyní blížil se kůň ke mně. Tu vedle jednotlivého dupotu kopyt zanechala jsem šumot v křoví a těsně v lískoví plížil se veliký pes, jehož střídavé bílá a černá barva odlišovala jej přesně od stromoví. Byl to pravý obraz Bětiny Gytrash — tvor lvu podobný s dlouhou hřívou a moudrou hlavou, avšak minul mne docela klidně, nezastavil se, aby na mne vzhledl příšerně, podivněma očima, jak jsem očekávala. Pak následoval kůň — velký kůň s jezdeckm na hřbetě. Muž, tvor to lidský, zvrátil na jednom veskeru konzlo. Už nešel to žádný Gytrash, ten zjevoval se vždy sám, a duchovně, někdy v domých vědomost zjevovavil se v podobě příšerných zvířat, neradi skrývali se vždy pod obvyčejnou postavou lidskou. Nebyl to tedy žádný Gytrash — pouze cestovatel, jež ubíral se nejkratší cestou do Milleotu. Mlno mne a já šla svou cestou dále.

Sotva jsem však učinila několik kroků, obrátila jsem se, neboť zvuk, jako by od sklouznutí a hlubný pád a výkřik: "Co se to, dábě, stalo?" obrátil k sobě mou pozornost. Jezdec i s konem byli upadli, kůň sklouzl patrně na ledovém povlaku, jenž byl přimrzlý na kamenu. Pěs několik skoků přiběhl zpět a vida svého pána v žalostném postavení a slyše sténání koně, zaštěkal, až temné vrchy opakovaly ozvěnou zvuk ten, přišli hluboký, neboť pes byl veliký. Očienichav skupinu, ležící na zemi, rozběhl se ke mně; to bylo vše, co mohl učiniti, neboť nebyla tu po ruce žádná jiná pomoc, již by se mohl dožadovati. Uposlechlá jsem jej a sešla k jezdec, jež zatím pokoušel se dostat se z pod svého koně. Pokusy své prováděl s takovou silou, že byla jsem oprávněna k domněnce, že nemůže být příliš pohmožden; než přece zeptala jsem se ho: "Nejste poraněn, pane?" Myslim, že zaklel, ale nevim to určitě; nieněně pronesl nějakou přípovědku, aby nemusil mi odpovéděti přímo. "Mohu pro vás něco učiniti?" tážala jsem se opět. "Musíte zůstat státi stranou," odpověděl, nejdřív pokleknuv a pak teprve postaviv se na nohy. "Učinila jsem tak; na to následovalo zvedání, dupání a řízení, provázené štekáním a kňučením pes, tak že jsem raději couvla několik kroků dále stranou, avšak trčetěla jsem dříve odejiti, dokud nevidím, jak přibhla ta dopadla. Zakončení bylo šťastné, kůň se postavil a pes utíchl na zvolání svého pána: "Tě, Píle!" Jezdec nyní pokukávaje, ohmatával celé své dolní končetiny, jako by se chtěl přesvědčiti, zdali jsou zdravé; zřejmě něco jim ckyhlo, neboť kulhal ke plotu, s úduh jsem právě byla povstala, a usadil tu. Chle na být užitečnou, nebo

aspoň nějak účinnou, přistoupila jsem k němu znovu blže. "Pane, jste-li poraněn a potřebujete-li pomoci, zavolám někoho buď z Thornfield Hallu nebo Haye."

"Děkuji vám; pŕjde to; zlomeného nemám nic, jen nějaké vymknutí," a opět se postavil a zkusil svou nohu k chůzi, avšak bezděčné vykřikl bolestně "Aeh!" Jesté zbývalo něco denního světla a měsíc nabýval stále více a více lesku; mohla jsem tedy dobře na cizince toho viděti; byl zahalen v jízdecký plášť, a límeček z kožoviny a s ocelovými sponkami; do podrobná nemohla jsem ho dobře rozpoznati a v esku dělal na mne dojem muže prostřední výšky a značně širokých prsou. — Oblíčeť jeho byl tenký a přísnými rysy a zamračeným čelem; oči a krostič obočí vypadaly hněvivé a právě teď vřrařovaly se zlosti. Nebyl již mladý, ale také ne ještě v prostředním věku; mohl být tak asi třicet, pět let star. Neměla jsem před ním strachu, jen jsem byla před ním trochu ostýchavá.

Kdyby to byl býval hezký mladík státně vyhlížející, nebyla bych se odvážila proti jeho vůli dávat mu tyto otázky, ani nabízet mu nežádané služby mé. Dosud jsem neviděla hezkého mladíka, aniž jsem ve svém životě kdy s kterým mluvila. Vzdávala jsem theoreticky úctu a poklony krásě a uhlazenosti, úspěchlosti a okouzlujeím osobám; ale kdyžbych tyto vlastnosti byla nalezla vtěleny na některém muži, byla bych poznala již svůj pudem, že muž ten nemá a nemůže mít jakékoli náklonnosti ke mně a byla bych se mu vyhýbala, tak jako utíkáme před ohněm, bleskem a čimkoliv, jiným, co je sice zářící, ale nám zůstává přece nevytápětečným. Kdyby tento cizinec byl se na mne usadil a dobromyšlně byl se mnou jednal, když jsem jej ostavila, kdyby byl odmítl mou nabídku ku pomoci vědně a vřidně, byla bych šla svou cestou, nemaje žádné chuti znovu se tázati; avšak drsnost a odmítavost cizince dovádala mi odvahu. Zůstala jsem na místě, když mi kynul, bych šla, a řekla jsem: "Nemám ponýšený na to, a bych vás, pane, opustila tak pozdě v této samotě, pokud nevidím, že můžete opět vystoupiti na koně."

Díval se na mne, když jsem to mluvila, dosud se na mne ani nepodíval. "Myslim, že vy byste měla být spíše doma, bydlíte-li tu v souseřství," pravil. "Odkud přicházíte?" Právě odtud zdola; ostatně nikterak nebojím se, být tak pozdě venku, světlí-li měsíc; doběhnou do vesnice Haye s radostí vám pro pomoc, přejete-li si toho; nesu tam psaní na poštu." "Bydlíte právě tam dole — myslíte v onom domě s tím cimbuřím?" Ukazoval na Thornfield Hall, na nějž měsíc vrhal stříbrný svit, takže jasné a světle vystupoval mezi stromovím, jež v o-paku k jasné obloze západní odáko se teď jedinou směsí stfín. "Ano, pane." "Či dŕm to jest?" "Pana Rochestera." "Znáte pana Rochestera?" "Ne, neviděla jsem ho." "Tedy zde neudílí?" "Ne." "Můžete mi říci, kde je?" "Nemohu." "Nejste přece služebnou v tom domě?" vy jste — tu se za-udělcel prohlédl si můj oblič, jež jako obvyčejně byl docela jednoduchý; černý merinový plášť a černý bobrový klobouk; oba ji ne-hodilo se ani pro služebnou nějaké paní. Zdálo se, že je o rozpacích, nevěda, kdo jsem; pomohla jsem mu tedy "Jsem vyhovatelkou." "Ah! Vyhovatelkou!" opakoval — "Čert mne vem, na to byl bych zapomněl. Vyhovatelka" a opět podrobil můj oblič prohlídce. Za dvě minuty vstal s plotu; když pokoušel se o chůzi, prozrazoval jeho obličej bolest. "Nemohu vás poslati pro pomoc," pravil, "ale můžete mi pomoci sama, buďte-li tak laskava." "Zajisté, pane." "Nemáte dostník nebo něco podobného, jeho bych mohl učiti k upírání?"

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

50,000 KNIH

Uplně Zdarma

Je to záračná kniha a posílá se POUZE MUŽŮM. Ona vám poví prostou, pochopitelnou řeč, jak lze vyhléti ztracenou mužnost, otravu krve či syfilis, ztrátu životní síly, ztrátu síly, újedy, nezáživnost, žaludeční, jaterní, ledvinové a měchřkové nemazé, revmatism, kapavku a nově chycené nemoci, sůženinu roury močové a všečny nemoci, vlastní mužná, ve vašem vlastním domově, privatně, tajně a za velmi nízkou cenu. Tato bezplatná kniha vám poví, proč trpíte a jak můžete se trvale vyléčiti. Obsahuje celé základní vědomosti — právě to, co každý ženatý i svobodný muž měl by vědět. Tato kniha byla sepsána lékařem, který věnoval léta studiu a zkoumáním těchto vzácných nemocí.

Pamatujte, že se posílá naprosto zdarma, vyplacené, v prosté zapečetěné obálce. Neposlejte žádných peněz — pouze napište zřetelně svoje jméno a adresu na spodní kupon a pošlete nám jej ještě dnes.

KUPON NA BEZPLATNOU KNihu.
DR. JOS. LISTER & CO.
 B. 702-22 Fifth Ave., Chicago.

Přímově: Dle své nabídky byl bych poslel, kdybych si poslal úplné zdarma jednu z vašich bezplatných knih pro muže.

Jméno.....
 Ulice a číslo.....
 Město..... Stát.....

"Ne." "Pokuste se vziti mého koně za uzdu a přiveďte jej ke mně, nebojte se?" Sama od sebe byla bych se bála dotknouti se koně, ale když mi řekl, abych tak učinila, byla jsem ochotna uposlechnouti. Odložila jsem rukávník na plot a šla k vysokému koni. Snažila jsem se uchopiti jej za uzdu, ale bylo to bujně zvíře a nenechalo mne přiblížiti se ku své hlavě; pokoušela jsem se opět a opět, ale vždy udatrno, při tom však byla jsem až k smrti ulekána, jak dupal předními nohama. Cizinec čekal a díval se na to nějaký čas, na konec pak se smál. "Vidím, že hora nepůjde k Mahomedovi," pravil, "můžete tedy přispěti k tomu, aby Mahomed dostal se k hoře. Prosim vás, pojďte ke mně." Učinila jsem tak. "Odpusťte mi," pokračoval, "nouze utí mne, abych užil vaří pomoci." Položil svou těžkou ruku na moje rameno a opíraje se o mne mřímým tlakem, kulhal k svému koni. Uchopil jedním třmnutím uzdu, zmocnil se jí ihned a vyskočil do svého sedla; při tom obličej stáhl se mu křečovitou bolestí, již mu působila vymknutá noha. "A nyní podejte mi můj bičik," pravil, uvolňuje své rty, do nichž se byl zuby mocně zahryzl, — "leží tam mezi křovím." Hledala jsem jej a hned jej také nalezla. "Děkuji vám, pospěte si teď s psaním na poštu do Haye a vraťte se co možná brzo." Jedine dotknutí patou, opatřeno ostruhou, způsobilo, že jeho kůň nejprve se vzepjal a zaržal, na to pak uháněl pryč; a pes sledoval je v zápětí. Všichni tři zmizeli. "jako vřes, který v pustině vichřice odnáší v dál." (Pokračování.)

ZÁDNÁ ZEMĚ

neplátní had tu, v které bydlíte. Někde re čerit jeji nehozí se Vám velkou, ale jest mnoho míst, postel systému Drah Union Pacific, kde se můžete usaditi a být úplně spokojeni.

Přijte mi a sdělte, jaké dráhy směřují pro vaše zasnovení, odvození, nebo pro vaše farmářství, pro zasnovení farmářství, obchodování, přestování, zvezení, atd., a určíme, které jest nejlepší. Pošlu Vám informace, které Vám umožní usaditi se v místě, které jest pro Vaše potřebu nejvhodnější.

R. A. SMITH,
 kolonizaci a průmyslový jednatel, Union Pacific Railroad Co., Room 202 Union Pacific Building, OMAHA, NEBR.

Správy jsou naší zvláštností
 Rozpočty a uchování vyhotovíme

John J. Ostronich
 plumbařství, zavěšení páry a plynu

Dávám 100 nové pumpy do studní a ošterek a 100 je správy.
 1414 Jižní 13. ul. Omaha, Nebraska.
 Telefon Tyler 1299.

Marie Boutinová

—dovedná švadlena—
 č. 1410 So. 13. Str., Omaha.

Die nejnovější módy za ceny
 přiměřené zhotovuje šaty pro vše
 eky příležitosti. — Úplná spoko
 jenost zaručena. 33tf

Kotěra & Sloup

vlastní bojně zásobný obchod
grocery a železářský,
 č. 1261 So. 16. Str. Tel. Doug. 5573.

Hospodyňky ušetří vždy peníze, budou-li u námi obchodovati. Vždy čerstvé maslo a vejce. 47tf

F. J. KUGLER

vykonává práci zednickou, jakož i plastyřskou, cementové chodníky a schody, cisterny a vůbec vše, co do oboru toho spadá. Rychle a za ceny nejumírnější.

Za práci v každém ohledu se ručí!
 2517 jižní 12. ulice,
 OMAHA : : NEBRASKA.
 Volejte telefonem : Douglas 7446.

JOHN F. ROUŠAR, Pres. & Treasurer
EUGENE PAŘÍZEK, Secretary.
JOHN F. ROUŠAR CO.,
 914 Farnam Street, Omaha, Nebr.

NOVĚ OTEVŘENÝ
 největší ryze český velkoobchod na západě

vinem